

[Finansministeren.]

at tidspunktet for nedsættelse eller bortfaldet af afgiften fastsættes af finansministeren med tilslutning af finansudvalget. I forslaget til folketingsbeslutning foreslås det nu, at man skal påbegynde en nedsættelse pr. 1. december i indeværende år, og at nedsættelserne i øvrigt skal ske i hurtigere tempo end anført i tidligere nævnte lov. Jeg kan her udtale, at regeringen ikke finder tiden inde til nedsættelse af tekstilafgiften, og tilføje, at såfremt der skulle blive mulighed for en skattenedsættelse, vil jeg være indstillet på at nedsætte indkomstskatten.

Ordføreren for forslagsstillerne (Fuglsang): Jeg vil ikke påstå, at jeg er meget overrasket, men jeg er dog ked af, at den højtærede finansminister tager mit partis forslag til folketingsbeslutning på den måde, som han gør. Vi lever jo i nogle måneder, hvor der også i det høje ting er talt en del om skattelettelse, og det er faktisk en erkendelse af, at skatteskruen efterhånden er gået mere over gevind, end folk mener de kan tåle. Det foreslag, mit parti har stillet om at påbegynde en hurtig afvikling af tøjskatten, er i virkeligheden på linje hermed. Skat er som bekendt ikke noget, man blot betaler direkte på skattekontorerne; de mere end 1 000 mill. kr., denne lov har indbragt gennem de sidste fire år, er jo også betalt af borgerne og har tyngt deres budgetter, omend på en anden måde og for mig at se på en mere uretfærdig måde end de direkte skatter, som man dog til en vis grad kan lægge efter en stigende skala — hvad man også gør — sådan at de kommer til at hvile tungest på de skuldre, der bedst kan bære dem.

Modsat er det med en indirekte beskatning som den, vi behandler her. Den virker, som den gamle socialdemokratiske teoretiker Gustav Bang sagde, som en indkomstskat med synkende skala, sådan at desto fattigere man er, desto større del af sine indtægter skal man erlægge. Særlig socialt uretfærdigt virker på mig skat på en så absolut nødvendig brugsartikel som netop tøj. Hvem er det nemlig, som især bliver ramt? Det er de dårligst stillede, og herunder i væsentlig grad familier med mange børn. Netop på børnetøj, som i sig selv i

forvejen er ganske uanstændigt dyrt, virker skatten særlig tyngende, også fordi børnetøj hyppigt må fornys, simpelt hen fordi børnene vokser ud af det. Vi ved selv, hvilke bryderier det betyder i mange småkårsfolks hjem at klæde børnene anstændigt. Børnetøjet vendes, lappes, sys om og går i arv til mindre søskende, blot for at børnene skal komme til at se ud nogenlunde som deres kammerater fra skolerne.

Det, der især er at indvende imod en lov som denne, er, at det er de små, der kommer til at betale for at spare dem med de største indtægter. Netop indstillingen over for tøjskatten sammenlignet med den levfældighed, man udviser, og som det synes man i fremtiden har til hensigt at udvise endnu mere over for aktionærerne, er jo et bevis herpå. Gennem skatten på den daglige beklædning kommer de, som ikke ejer produktionsmidler, til at betale for dem, som så sandt stiller krav til mange unyttige ting, bl. a. militær, men som ikke selv vil være med til at betale.

Tekstilskatten er indført som en forbrugsbegrænsende foranstaltning, men forbrugsbegrænsning betyder jo automatisk mindre omsætning, hvad der også er meningen, hvorfor den ikke er særlig populær blandt forretningsfolk. Den har også beskæftigelsesmæssige virkninger. På den ene side gennemgår tekstilindustrien som andre industriområder en modernisering og rationalisering, som betyder øget produktivitet, samtidig med at man på den anden side kunstigt begrænser forbruget, og det kan jo kun føre til faldende omsætning og stigende arbejdsløshed. Hvis vi tager statistikken for det allersidste år, for 1958, er produktionsværdien i tekstilindustrien siden 1957 faldet med 63 mill. kr., medens den i industrien som helhed er steget med 718 mill. kr.; antallet af arbejdere inden for tekstilindustrien er faldet med 1 500, samtidig med at det i industrien som helhed er steget med 1 500, og lønudgiften inden for tekstilindustrien er faldet med 6 mill., medens den for den danske industri som helhed er steget 195 mill. kr.

Det er vel også det, som har gjort, at loven er upopulær blandt industriens arbejdere, og jeg kan i den henseende henvise til en resolution, som skræddernes generalforsamling her i København vedtog den